

ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΑΝΤΑΡΤΖΗΣ
Θεολόγος - Δημοσιογράφος

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΤΟ ΑΝΕΣΠΕΡΟΝ ΦΩΣ»
2015

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ

«**ΤΟ ΑΝΕΣΠΕΡΟΝ ΦΩΣ**»

Σατωβριάνδου 31, 104 31 Αθήνα

Τηλ.: 210 52 27 726

Web site: www.anespero.gr,

e-mail: anesperofos@yahoo.gr

Περιεχόμενα

	Σελ.
1. Έγινα Καινούργιος Άνθρωπος	7
2. Τα Μητρικά Δάκρυα και Νεκρούς Ανασταίνουν	8
3. Η Αγάπη του Θεού Αγγίζει την Ανθρώπινη Ψυχή	10
4. Η Δύναμη του Κυρίου	13
5. Ξαναδημιουργήθηκε	16
6. Δυο Λόγια Παρηγοριάς	17
7. Ο Κλέαρχος από το Σανατόριο	20
8. Καινούργιος Άνθρωπος στη Φυλακή	22
9. Πήγαινε να Αυτοκτονήσει και Βρήκε τον Χριστό	24
10. Ο Δημήτρης ο Αναρχικός και η Σαμαρείτισσα	26
11. Άφοβα Κοιτάζω το Μέλλον	29
12. Είμαι Ένας Ευτυχισμένος Παράλυτος	30
13. Η Δύναμη της Προσευχής	33
14. Η Θεραπεία της Δαιμονισμένης	35
15. Από τα Δαιμονικά Βουντού στην Πίστη του Χριστού	37
16. Η Απελευθέρωση της Θεοδοσίας	39
17. Καίει... Καίει...	41
18. Δαιμονισμός και Αρθριτικά	42
19. Ελευθερώθηκε από την Εξουσία των Δαιμονίων	43

1. Έγινα Καινούργιος Άνθρωπος

Ο Κύριος και σήμερα κάνει θαύματα.

Ένας από τους φυλακισμένους που επισκεπτόμασταν αποφυλακίστηκε και ήρθε να με βρει στο Κέντρο μας. Με δάκρυα μετάνοιας στα μάτια, μου διηγήθηκε – και μου είπε να το λέω σε όλους – ότι με ένα μαχαίρι τραυμάτισε μια γυναίκα στα χέρια και το πρόσωπο.

«Όταν βρέθηκα», μου είπε, «στη φυλακή, τότε κατάλαβα τι κακό έκανα και πόσο βουτήχτηκα στο βούρκο. Κάθε μέρα στη φυλακή, με τη βοήθεια του καλού ιερέα, που με έκανε νεωκόρο της Εκκλησίας, πήγαινα στην Εκκλησία της φυλακής και προσευχόμουν. Πέρασα πολλές μέρες μετάνοιας και συντριβής. Ο Κύριος με συγχώρεσε. Νύχτα και μέρα ευχαριστούσα τον Θεό που με συγχώρεσε και με έκανε έναν καινούργιο άνθρωπο.

Ως υπόδικος, έκανα αίτηση να βγω με εγγύηση μέχρι να γίνει η δίκη. Ο Εισαγγελέας, σύμφωνα με το νόμο, μέσα σε τέσσερις μήνες έπρεπε να απαντήσει θετικά ή αρνητικά. Αλλά έγινε κάτι το απίστευτο και το πολύ σπάνιο. Ο Εισαγγελέας ξέχασε την αίτησή μου σε κάποιο συρτάρι.

Πέρασαν οι τέσσερις μήνες και ο Εισαγγελέας αναγκάστηκε να με βγάλει από τη φυλακή. Τώρα που βγήκα, προσφέρθηκα να επανορθώσω το κακό που έκανα στη γυναίκα εκείνη και να πληρώσω να γίνει πλαστική εγχείριση στο πρόσωπό της. Η ζωή που έχω αποφασίζει απ' εδώ και μπρος να ζήσω είναι μια καινούργια ζωή. Μετάνιωσα για την παλιά μου ζωή».

Ποιος έκανε τον άνθρωπο αυτό έναν καινούργιο άνθρωπο; Ποιος τον έβγαλε από τη φυλακή με το σπάνιο αυτό τρόπο; Ποιος άλλος από τον Θεό!

Θέλεις μια νέα ζωή; Θέλεις να δεις θαύματα στη ζωή σου; Ζήτησε τώρα με μετάνοια και πίστη, ο Χριστός να έρθει στην καρδιά σου και θα γίνεις κι εσύ ένας καινούργιος άνθρωπος!

M. K.

2. Τα Μητρικά Δάκρυα και Νεκρούς Ανασταίνουν

«Πήγαινε, ευλογημένη! Είναι αδύνατον ο Θεός να παραβλέψει τα δάκρυα μιας μητέρας, που συνοδεύουν την προσευχή της για τη σωτηρία της ψυχής του παιδιού της»!

Μ' αυτά τα λόγια συνόδεψε ο άγιος Αμβρόσιος, Επίσκοπος Μεδιολάνων, την επισκέπτριά του, καθώς εκείνη αναχωρούσε από το Επισκοπείο.

Η επισκέπτρια ήταν η πονεμένη χήρα της Καρχηδόνας, η Μόνικα, η μητέρα του μετέπειτα αγίου Αυγουστίνου. Είχε φθάσει στα Μεδιόλανα για να αναζητήσει το παιδί της.

Φύση επαναστατική ο ιερός Αυγουστίνος στα νεανικά του χρόνια. Είχε πέσει στα δίχτυα της αμαρτίας και στα σκοτάδια της πλάνης των Μανιχαίων. Από δεκατριών χρονών άρχισε να ζει στην αμαρτία και στην πλάνη. Σωστό ναυάγιο!

Όσο όμως ο επαναστατημένος νέος βυθιζόταν στη λάσπη και στα σκοτάδια του κακού, τόσο η Μόνικα αγωνιζόταν και αγρυπνούσε για την επιστροφή του ασώτου. Με υπομονή, με πραότητα, με ηρεμία και πάνω απ' όλα με προσευχή, συνέχιζε την αγωνιστική της προσπάθεια να σώσει το παιδί της. Η Εκκλησία, στο πρόσωπο του Αμβρόσιου, συμπαραστάθηκε στην πονεμένη μητέρα, ώσπου, μετά από χρόνια, νίκησε.

Έτσι, το 320 μ.Χ. επιστρέφει ο άσωτος. Βαπτίζεται και συνδέεται οριστικά πια με την Εκκλησία. Το 391 χειροτονείται ιερέας και το 395 Επίσκοπος Ιππώνος Αφρικής. Έγραψε πολλά συγγράμματα, μεταξύ των οποίων τα σπουδαιότερα είναι «Αι Εξομολογήσεις» και «Η Θεία Πολιτεία».

Ο ιερός Αυγουστίνος, από την Ταγάστη της Νουμιδίας όπου γεννήθηκε το 354 μ.Χ., είναι ένας θαυ-

μαστός άγιος, ένας βαθυστόχαστος Θεολόγος, ένας πολυγραφότατος συγγραφέας. Η Εκκλησία τον τιμά στις 15 Ιουνίου. Για τη μεταστροφή του και την εν Χριστώ αναγέννησή του αγωνίσθηκε, με την προσευχή και τα δάκρυά της η πονεμένη μα άγια μητέρα του, η Μόνικα.

Μπότερες, μην απογοτεύεστε αν τα παιδιά σας περνούν μια σοβαρή ηθική κρίση, αν αιχμαλωτίζονται από την αμαρτία και την πλάνη. Η πονεμένη μητέρα του αγίου Αυγουστίνου, η Μόνικα, σας συμβουλεύει: *«Μάθετε να προσεύχεστε με δάκρυα και να ζητάτε τη βοήθεια του Θεού και της Εκκλησίας. Θα νικήσετε!»*

Δ. Μ. Μ.

3. Η Αγάπη του Θεού Αγγίζει την Ανθρώπινη Ψυχή

Διαβάζοντας το κατά Ματθαίον άγιο Ευαγγέλιο (κεφ. 20:1-16), μας λέει ο Κύριος ότι τον ίδιο μισθό θα πάρει και αυτός που θα δουλέψει στον αμπελώνα Του από την αυγή, και τον ίδιο αυτός που θα δουλέψει μόνο μια ώρα. Δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί αυτή η «αδικία». Είχα ρωτήσει τον πνευματικό μου και άλλους σοφούς γέροντες, αλλά οι απαντήσεις τους δεν με ικανοποιούσαν, ώσπου ένα γεγο-

νός, τον περασμένο Ιούλιο, ίσως έγινε για να μου δώσει τη σωστή απάντηση που ζητούσα.

Ο αδελφός μου έπαθε ένα εγκεφαλικό επεισόδιο και παρέμεινε σε ένα μεγάλο Νοσοκομείο των Αθηνών, που στην είσοδό του έχει μια μεγάλη και πολύ όμορφη Εκκλησία. Μια μέρα, μπαίνοντας για να προσευχηθώ, έγινα μάρτυρας μιας σκηνής που με συγκλόνισε: Μια αδύνατη γυναίκα, γύρω στα 60, παρακαλούσε τον ιερέα του ναού να πάει να κοινωνήσει τον άνδρα της που ήταν πολύ άρρωστος, για να πάρει δύναμη από τη χάρη του Θεού. Ο ιερέας τής έλεγε ότι δεν μπορούσε να πάει, αφού ο άρρωστος δεν πίστευε και δεν το είχε ζητήσει. Φοβόταν ότι θα έφτυνε την Θεία Κοινωνία, με όλα τα τρομερά επακόλουθα. Η γυναίκα έκλαιγε και τον παρακαλούσε, αλλά ο ιερέας ήταν ανένδοτος, και καλά έκανε, λέγοντάς της ότι, αφού ο άνδρας της δεν ήταν ετοιμοθάνατος, μπορούσε να τον καλέσει ο ίδιος και τότε με χαρά θα πήγαινε.

Πήρα τη γυναίκα έξω από το ναό, τη ρώτησα σε ποιον όροφο ήταν ο άνδρας της, αλλά φοβόταν να μου πει, γιατί ήξερε ότι μόλις άκουγε για τον Θεό γινόταν θηρίο. Της εξήγησα ότι θα πάω με την ιδιότητα της εθελόντριας αδελφής του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού και κανονίσαμε να πάω την επομένη. Πήγα πολλές φορές και σιγά-σιγά τον έκανα να μ' ε-

μπιστευτεί και να ακούσει για την αγάπη του Θεού στη ζωή μας. Του εξήγησα με λόγια και με το χαμόγελο στο πρόσωπό μου, από πού αντλώ τη δύναμη για τη δοκιμασία στην αρρώστια του αδελφού μου, πόσο με τονώνει η προσευχή και, επίσης, συζητήσαμε για την πίστη μου στον Θεό, και ότι θα έκανε καλά τον αδελφό μου.

Πράγματι, ο αδελφός μου βγήκε από το Νοσοκομείο, αλλά εγώ πήγαινα με χαρά και έβλεπα τον άντρα εκείνο, μιλούσαμε, του διάβαζα πολύ μικρά τμήματα από την Αγία Γραφή, ιδιαίτερα από τους Ψαλμούς του Δαβίδ και με χαρά διαπίστωνα ότι, όταν ήταν μικρός, ήταν ψάλτης στην Εκκλησία του χωριού του.

Οι μέρες περνούσαν και μια ευλογημένη Κυριακή (11 Αυγούστου), πέρασα να τον δω, γιατί δεν είχα πάει τις δύο προηγούμενες μέρες. Δόξα στο όνομά Σου Κύριε! **Έλαμπε ολόκληρος**, αν και τα μάτια του ήταν κατακόκκινα από το κλάμα. Η γυναίκα του μου εξήγησε ότι το πρωί είχε ζητήσει τον ιερέα και είχε μεταλάβει. Η χαρά του δεν τον άφηνε να μου τα πει όλα με τη σειρά και το μόνο που επαναλάμβανε ήταν: *«Τι έχασα τόσα χρόνια, τι έχασα! Πόσο τυχερή είσαι που τίποτα δεν σ' έκανε να φύγεις από κοντά Του...»*.

Ω, Κύριέ μου και Θεέ μου! Τι μονοπάτι διάλεξες για να μου δώσεις την απάντηση να γαληνέψει η ψυχή

μου! Ναι, τώρα γνωρίζω ότι θα πάρουν τον ίδιο μισθό και αυτοί που δούλεψαν μία ώρα, αλλά θα έχουν χάσει τις ευλογίες αυτών που δούλεψαν στον αγρό Του από την αυγή της ζωής τους. Μεγάλο το όνομά Σου Κύριε!

K. M.

4. Η Δύναμη του Κυρίου

Ο πατέρας Ιωάννης της Κροστάνδης χρησιμοποιήθηκε από τον Θεό για να οδηγή τους ανθρώπους στον Θεό και στην Εκκλησία και για να δείχνει τη δύναμη του Θεού, θεραπεύοντας ανθρώπους που έπασχαν από διάφορες ασθένειες. Ο ίδιος, στο βιβλίο ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΗΣ ΚΡΟΣΤΑΝΔΗΣ (σελ. 330), γράφει τα παρακάτω:

*«Ο Κύριος με κάλεσε να υπηρετήσω τους ανθρώπους δια μέσου της προσευχής. Είμαι λοιπόν μάρτυς πολλών θαυμαστών θεραπειών από ποικίλες παθήσεις. Σε ελάχιστο χρονικό διάστημα ή και την ίδια στιγμή **έγιναν με την προσευχή θεραπείες** χολών, τυφλών, κωφών και άλλων βασανισμένων αρρώστων».*

Ο π. Ιωάννης, βαθύς Θεολόγος και γνώστης της χριστιανικής αλήθειας, **θεωρούσε ως το μέγιστο**

θαύμα το απολυτρωτικό έργο του Κυρίου και την πνευματική αναγέννηση της ψυχής. «*Η σωτηρία από την αμαρτία, που διαπότισε όλη την ύπαρξή μας, όπως το λάδι διαποτίζει το χαρτί, αποτελεί το πραγματικό θαύμα. Θαύμα που προϋποθέτει πίστη στον Χριστό, μετάνοια και κοινωνία των Αχράντων Μυστηρίων*» (σελ. 325).

Ο τρόπος που ο π. Ιωάννης θεράπευε τους ασθενείς δεν ήταν πάντα ο ίδιος. Ακολουθούσε το παράδειγμα του Κυρίου Ιησού Χριστού και έκανε τα θαύματα όπως το Άγιο Πνεύμα τον καθοδηγούσε μέσα του. Αναφέρουμε δύο περιπτώσεις που δείχνουν το θαυμαστό τρόπο που ο Κύριος χρησιμοποιούσε το δούλο Του, τον π. Ιωάννη.

Οι περιπτώσεις θεραπείας τυφλών ξεχωρίζουν από τις άλλες, επειδή χρησιμοποιούσε σχεδόν πάντα αγιασμό. Ο αρχιεπίσκοπος Μπογουτσάρσκυ Σεραφείμ διηγείται ότι ένας τυφλός οδηγήθηκε στον σταθμό Γολούτ, την ώρα που στάθμευε το τρένο με το οποίο ταξίδευε ο π. Ιωάννης. Τότε εκείνος έδωσε εντολή να βγάλει ο άρρωστος το μαντήλι από τα μάτια του. Έψαλε την ακολουθία του αγιασμού, έβρεξε το μαντήλι με το αγιασμένο νερό και ένιψε τρεις φορές τα μάτια του τυφλού. Ξαφνικά ο τυφλός φώναξε: «*Βλέπω! Βλέπω!*»

Έπεσε στα πόδια του π. Ιωάννη και άρχισε να τα α-

σπάζεται. Το ίδιο έκαναν και οι συγγενείς του, έξαλλοι από χαρά. Αναγκάστηκαν να τους απομακρύνουν με τη βοήθεια της χωροφυλακής.

Ο συνταγματάρχης του Γενικού Επιτελείου Στρατού Α. Σνέουρ μας πληροφορεί ότι το 1870, σε ηλικία 6 ετών, καθώς είχε βγάλει το κεφάλι του από το παράθυρο του βαγονιού που ταξίδευε, έπεσε από τη μηχανή ένα αναμμένο κάρβουνο και τον τύφλωσε. Πρώτα από το ένα μάτι και αργότερα και από το άλλο. Οι καθηγητές Μπελλιαρμίνωφ, Τιχομίρωφ και ο δόκτωρ Μωρ, έλπιζαν να σώσουν το αριστερό μάτι που δεν είχε πληγωθεί άμεσα από το κάρβουνο με μια λεπτή εγχείριση. Την παραμονή της εγχείρισης, ο πατέρας και το άρρωστο παιδί έκαναν περίπατο στο πάρκο Σουβαλόφσκυ. Εκεί τους συνάντησε κάποιος ιερωμένος, που τον συνόδευε ένα μεγάλο πλήθος. Άρχισε να τους ρωτά σχετικά με την ασθένεια του παιδιού. Αφού άκουσε για την εγχείριση, ξαφνικά, με μια απότομη κίνηση πέταξε τον επίδεσμο από τα μάτια του μικρού και είπε απλά: *«Δεν χρειάζεται να γίνει τίποτε. Είναι υγιής».*

«Τότε», διηγείται ο συνταγματάρχης, «είδα μπροστά στα μάτια μου έναν αδύνατο, μετρίου αναστήματος κληρικό, που απομακρυνόταν. Η όρασή μου καθάρισε τελείως και παρέμεινε διαυγής σε όλη μου τη ζωή».

Σύντομα έγινε γνωστό ότι ο ιερέας αυτός ήταν ο π. Ιωάννης και από τότε, η πίστη της οικογένειας του παιδιού, ακόμη και του λουθηρανού πατέρα προς αυτόν, έγινε απεριόριστη.

5. Ξαναδημιουργήθηκε

Το μεγαλύτερο δώρο του Θεού στον άνθρωπο είναι το γεγονός ότι πάντοτε, κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες και περιστάσεις, ο Θεός δέχεται τον άνθρωπο που επιστρέφει σ' Αυτόν με πίστη και μετάνοια και τον μεταμορφώνει, όπως αυτός δεν το έχει φανταστεί ποτέ. Από τον άνθρωπο εξαρτάται αν θα μείνει όπως είναι, ή αν θα γίνει ένας πέρα για πέρα καινούργιος άνθρωπος.

Στην ιστορία της χριστιανικής ζωής και πίστης έχουμε εκατομμύρια παραδείγματα της θαυμαστής και θαυματουργικής αλλαγής που κάνει ο Θεός στον άνθρωπο.

Μια γυναίκα μέχρι τα τριάντα τέσσερα χρόνια της πίστευε ότι δεν ήταν σε θέση να αποκτήσει υγεία και να φροντίσει το σπίτι της όπως έπρεπε. Πάντοτε αισθανόταν άρρωστη και αδύναμη και για πολλές ώρες της ημέρας κοιμόταν. **Ζούσε σαν μια ανάπηρη γυναίκα.** Σιγά σιγά όμως, οδηγήθηκε στη μελέτη της Αγίας Γραφής. Όσο πιο πολύ διάβαζε, τόσο πιο πο-

λύ δυνάμωνε η πεποίθηση μέσα της ότι μπορούσε να ζήσει μια καινούργια ζωή, με απόλυτη ψυχική και πνευματική υγεία.

Άρχισε να βγαίνει πιο συχνά από το σπίτι, μαζί με τη μητέρα της. Το μυαλό της φωτίστηκε βλέποντας τη δυναμική ζωή της φύσης. Έτσι, η μελέτη της Αγίας Γραφής και το γεγονός της ζωής γύρω της την οδήγησαν σε μια στιγμή εσωτερικής αναγνώρισης. Ξεκίνησε να ζει μια καινούργια ζωή. Μια μέρα, υψώνοντας τα χέρια της στον ουρανό, είπε: **«Αυτή τη στιγμή δέχομαι ότι η δύναμη του Παντοδύναμου Θεού, του Δημιουργού μου, με ξαναδημιουργεί. Αυτή η δυναμική ζωή περνάει από το μυαλό μου, την καρδιά μου, τις φλέβες μου, σ' ολόκληρη την προσωπικότητά μου. Υγεία, ενεργητικότητα, δυναμισμός και μια υγιής ζωή τώρα ανανεώνεται μέσα μου...»**.

Από τη στιγμή εκείνη, ο Θεός έβαλε μια νέα ζωή μέσα της. Όσο περνούσε ο καιρός, η υγεία της γινόταν καλύτερη, η διάθεσή της για εργασία μεγάλωνε. Έζησε 96 χρόνια μια δυναμική κι ευτυχισμένη ζωή.

6. Δυο Λόγια Παρηγοριάς

«Ο Θεός είναι Θεός αγάπης. Φίλοι μου, μη φοβάστε. Ο Θεός σας αγαπάει όλους και θέλει, όταν με το καλό βγείτε από εδώ μέσα, να αρχίσετε μια καινούρ-

για κι ευτυχισμένη ζωή. Να θυμάστε πάντοτε ότι ο Θεός δεν έχει απωθημένα εναντίον σας. Εμείς κρατάμε κακίες εναντίον εκείνων που μας έκαναν κακό. Ο Θεός δεν κρατά κακίες σε κανέναν. Δεν εκδικείται. Όταν ο άνθρωπος με συντριβή και μετάνοια επιστρέψει σ' Αυτόν, τότε ο Θεός τον συγχωρεί, τον κάνει έναν καινούργιο άνθρωπο και τοποθετεί το Άγιο Πνεύμα μέσα του, ώστε να ζει κάθε μέρα, στο σπίτι, στο δρόμο, στην εργασία του, την όμορφη χριστιανική ζωή. Πιστέψτε, αγαπητοί μου, ότι ο Θεός σας αγαπάει. Παραδώστε τον εαυτό σας στον καλό Θεό και Αυτός θα σας δώσει τη δύναμη, βγαίνοντας από εδώ μέσα, να αρχίσετε μια καινούργια ζωή».

Αυτά είπε ο ιεροκήρυκας στην κυριακάτικη πρωινή λειτουργία στην Εκκλησία της φυλακής. Περισσότεροι από 150 φυλακισμένοι ήσαν συγκεντρωμένοι εκεί. Μερικοί από αυτούς δάκρυσαν. Άλλοι έμειναν απαθείς, όμως ήλθαν κι άλλοι που φαίνονταν ότι τα είχαν χαμένα.

Μόλις τελείωσε η Θεία Λειτουργία, ο ιεροκήρυκας με την παρέα του κάθισαν στην πόρτα, προσφέροντας ένα γλυκό και χριστιανικά έντυπα, ευχόμενοι «Καλή Κοινωνία». Μερικοί απ' αυτούς τον αγκάλιασαν και τον φίλησαν. Άλλοι τον χαιρέτισαν με δάκρυα στα μάτια, άλλοι του έδωσαν ένα χαρτάκι με ένα τηλέφωνο για τους δικούς τους. Ήθελαν οι δικοί

τους στο σπίτι ν' ακούσουν κι αυτοί δυο λόγια για την αγάπη του Θεού. Τέλος, ένας πολύ μικρός αριθμός – μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα – μίλησε εναντίον της κυβέρνησης, της κοινωνίας και της Εκκλησίας, για την ευθύνη που έχουν να βρίσκονται αυτοί στη φυλακή.

Μέσα σ' όλους αυτούς ξεχώριζε ένα όμορφο παλικάρι, 24-25 ετών, με πυκνά σγουρά ξανθά μαλλιά, με κοντομάνικο πουκάμισο ανοιχτό μπροστά κι ένα σταυρό στο στήθος. Ο νέος αυτός, όταν χαιρέτησε τον ιεροκήρυκα, σταμάτησε για μερικά δευτερόλεπτα και με βουρκωμένα μάτια του είπε: *«Κύριε, θέλω να σας μιλήσω».*

Όταν έφυγαν οι άλλοι, ο άνθρωπος του Θεού πλησίασε το νέο και τον ρώτησε τι ήθελε. Τότε αυτός, πάλι με βουρκωμένα τα μάτια, του είπε: **«Κύριε, θέλω δυο λόγια παρηγοριάς».** Ο ιεροκήρυκας σταμάτησε για μια στιγμή, και με τη φώτιση του Κυρίου τού είπε: *«Φίλε, βάλε αυτόν τον σταυρό που έχεις στο λαιμό σου και μέσα στην καρδιά σου και μη φοβάσαι. Πίστεψε στον Χριστό και στο αίμα Του που έχυσε επάνω στον σταυρό. Ζήτησε ο Χριστός να έρθει στη ζωή σου, με μετάνοια και πίστη, και θ' αρχίσεις μια νέα ζωή».*

Τη στιγμή εκείνη ήρθε ο ευλογημένος ιερέας της φυλακής. Έπρεπε να φύγουν οι αδελφοί. Ο χρόνος

και ο προορισμός τους την Κυριακή εκείνη στη φυλακή είχε τελειώσει.

7. Ο Κλέαρχος από το Σανατόριο

Ήταν τα δύσκολα εκείνα χρόνια του Β' Παγκόσμιου Πόλεμου, όπου ο Στέφανος, έφηβος, ανέβαινε μια φορά την εβδομάδα στο σανατόριο, για να κάνει παρέα με τους φυματικούς και να τους πει δυο λόγια αγάπης από το Ευαγγέλιο. Δουλεύοντας σκληρά για να βοηθάει τη μητέρα του και τα άλλα ορφανά του αδέρφια, εξοικονομούσε το εισιτήριο από την πόλη στο σανατόριο.

Το σανατόριο εκείνη την εποχή ήταν γεμάτο. Ένας μεγάλος αριθμός ασθενών έμενε σε κάτι παράγκες. Μέσα σε μια παράγκα 30-40 τετραγωνικών μέτρων έμεναν πάνω από είκοσι άτομα!!!

Ο Στέφανος επισκεπτόταν πολλές τέτοιες παράγκες και κήρυττε το Λόγο του Θεού. Οι ασθενείς τον δέχονταν με μεγάλη χαρά και άκουγαν με προσοχή το Ευαγγέλιο.

Ένας απ' αυτούς, νέος σε ηλικία, ο Κλέαρχος, δέχονταν με ιδιαίτερη προθυμία τα λόγια του Θεού. Πάντοτε πήγαινε μαζί με το Στέφανο μέχρι την εξώπορτα του σανατορίου, ρωτώντας και συζητώντας για τις πνευματικές αλήθειες του Ευαγγελίου και ι-

διαίτερα για τη σωτηρία. Ο Στέφανος του εξηγούσε πάντοτε μέσα από την Καινή Διαθήκη ότι η σωτηρία είναι δωρεάν και ότι κάθε άνθρωπος καλείται μόνος του και ελεύθερα να επιστρέψει στον Κύριο.

Μέρα με τη μέρα ο Κλέαρχος κατάλαβε ότι έπρεπε αυτός να πάρει την πρωτοβουλία και να επιστρέψει στον Κύριο και στην Εκκλησία. Μια μέρα, λοιπόν, κάθισαν σε κάποια γωνιά και προσευχήθηκαν μαζί. Ο Κλέαρχος, σαν τον άσωτο γιο, προσευχήθηκε ταπεινά, εξομολογήθηκε τις αμαρτίες του και έδωσε στον Χριστό τη ζωή του. Η χαρά του ήταν απεριγράπτη. Σαν το Ζακχαίο ένωσε ότι έγινε ένας καινούργιος άνθρωπος. Ελευθερώθηκε από το βάρος και την ενοχή της αμαρτίας, έγινε άλλος άνθρωπος, καινούργιος άνθρωπος, «νέον κτίσμα» (Β' Κορ. 5:17).

Από τότε άρχισε μια καινούργια ζωή για τον Κλέαρχο. Στο σανατόριο έγινε ένας κήρυκας του Ευαγγελίου. Μιλούσε στους άλλους ασθενείς, μπήκε στο δρόμο για τον ουρανό.

Μετά από αρκετούς μήνες, ο Κλέαρχος βγήκε από το σανατόριο. Οι αδελφοί του από την πόλη τον δέχτηκαν με αγάπη. Του βρήκαν τόπο να μείνει, τον φρόντισαν σαν αδελφό και φίλο τους. Έτσι ο Κλέαρχος μέσα στην Εκκλησία αυξανόταν πνευματικά. Στη συντροφιά των αδελφών έβρισκε την οικογένεια που δεν είχε. Στην αγάπη που ενώνει τους πιστούς ανα-

παυόταν, ηρεμούσε, αισθανόταν ασφαλής στην ευλογημένη κοινωνία της Εκκλησίας.

Η υγεία του Κλέαρχου ποτέ δεν ήταν καλή. Από διάφορες εγχειρίσεις, την εποχή εκείνη που δεν υπήρχαν τα μέσα που υπάρχουν σήμερα, του έλειπαν αρκετά πλευρά. Στις συναντήσεις με το Στέφανο, του θύμιζε να μην τον κτυπήσει φιλικά στην πλάτη που υπήρχαν «κενά». Ο Κλέαρχος έζησε δεκαπέντε περίπου χρόνια από τη συνάντησή του με το Στέφανο. Έφυγε για τον Κύριο, **όμως με τον Κύριο στην καρδιά του.**

Ο Θεός αγαπάει και φροντίζει όλους. Ιδιαίτερα όμως αγαπάει και φροντίζει αυτούς που Τον αγαπούν και Τον πιστεύουν ως πραγματικό τους Σωτήρα και Κύριο. Ας είναι δοξασμένο τον όνομά Του!

8. Καινούργιος Άνθρωπος στη Φυλακή

Ο Παύλος είχε καταδικαστεί σε τρία χρόνια φυλάκιση, γιατί είχε χρησιμοποιήσει το αυτοκίνητό του για τη μεταφορά κλεμμένων αντικειμένων. Όπως πολλοί άλλοι που πέφτουν θύματα της κακής παράτας, έτσι και ο Παύλος παρασύρθηκε από κλέφτες, χωρίς να είναι ο ίδιος κλέφτης. Αντίθετα, ήταν ένας καλός οικογενειάρχης.

Στη φυλακή, κάθε Κυριακή παρακολουθούσε με

ευλάβεια τη Θεία Λειτουργία, ακούγοντας τα κηρύγματα με ανοιχτή καρδιά και ταπεινό πνεύμα. Η βοήθεια του καλού ιερέα της φυλακής μαζί με το Λόγο του Θεού και τη συμπαράσταση λαϊκών Χριστιανών οδήγησε τον Παύλο να πιστέψει στον Χριστό. Με ειλικρίνεια ομολόγησε σε όλους την αλλαγή που ο Κύριος έκανε στη ζωή του.

Αντίθετα από τους άλλους φυλακισμένους, που δεν παραδέχονταν τα αδικήματά τους ή τα φόρτωναν σε τρίτους, **ο Παύλος ομολογούσε ότι ήταν ένοχος**. Μάλιστα έλεγε ότι έπρεπε να τον τιμωρήσουν με δέκα χρόνια φυλακή και όχι με τρία. Αυτό έδειχνε την ειλικρινή του μετάνοια και επιστροφή στον Κύριο.

Όταν ο Παύλος βγήκε από τη φυλακή, ένας Χριστιανός επιχειρηματίας τον προσέλαβε ως οδηγό σε ένα από τα φορτηγά του, που μετέφεραν προϊόντα στην Ελλάδα και στον εξωτερικό. Ο επιχειρηματίας αυτός με καμάρι ομολογούσε ότι εμπιστευόταν στον Παύλο μεγάλα χρηματικά ποσά για να πληρώνει τους λογαριασμούς του στο εξωτερικό. Ο Παύλος είχε γίνει ένας άλλος άνθρωπος. Φίλοι, γνωστοί και τα μέλη της οικογένειάς του χαίρονταν για τη μεγάλη του μεταστροφή.

Σήμερα ο Παύλος συνεχίζει να εργάζεται τίμια, οδηγώντας και ταξιδεύοντας στο εξωτερικό. Το έργο

που έκανε ο Θεός στη ζωή του φαίνεται και από την ευγνωμοσύνη που δείχνει σ' αυτούς που του συμπαραστάθηκαν, όταν ήταν στη φυλακή. Έτσι, υποστηρίζει και βοηθάει οικονομικά το έργο του Θεού. «*Τα παλαιά πέρασαν, όλα έγιναν καινούργια*» (Β' Κορινθ. 5:17).

9. Πήγαινε να αυτοκτονήσει και βρήκε τον Χριστό

Ο Θεός προσπαθεί με κάθε τρόπο, ώστε ο άνθρωπος να ζήσει περισσότερα χρόνια για να καταλάβει ότι πρέπει να μετανοήσει και να επιστρέψει στον Χριστό και στην Εκκλησία. Ο Θεός κάνει υπομονή στις ιδιοτροπίες, τις απιστίες και τις κακές κάθε ανθρώπου, με την ελπίδα ότι κάποτε θα συνέλθει σαν τον άσωτο γιο και θα γυρίσει στο σπίτι του Ουράνιου Πατέρα.

Ο Γιώργος, φοιτητής στο Πανεπιστήμιο, ερχόταν στη χριστιανική συντροφιά για μερικούς μήνες. Άκουσε για την αγάπη του Χριστού και προσπαθούσε να μιλήσει και στους φίλους του. Μια μέρα, έφερε στη χριστιανική αδελφότητα μια κοπέλα και ζήτησε από τους αδελφούς να τη βοηθήσουν. Η κοπέλα, με δάκρυα στα μάτια, είπε την ιστορία της.

Είχε συνδεθεί με ένα νέο και επρόκειτο να παντρευτούν. Ο νέος όμως άλλαξε γνώμη και την εγκατέλειψε. Τότε αυτή απογοητευμένη πήρε το δρόμο της αυτοκτονίας. Εκεί όμως που περπατούσε, τη συνάντησε ο Γιώργος, την παρηγόρησε και τη συμβούλεψε να έρθει στην Αδελφότητα.

Όταν η κοπέλα τελείωσε την ιστορία της, τότε οι αδελφοί γονάτισαν, προσευχήθηκαν γι' αυτήν και της ζήτησαν να προσευχηθεί κι αυτή και να επιστρέψει στον Χριστό. **Με λυγμούς η νέα άνοιξε την καρδιά της στον Κύριο.** Έκλαψε, ζήτησε τη συγχώρηση και το έλεος του Θεού και έγινε σε μια στιγμή ένας καινούργιος άνθρωπος. Η λύπη, η απογοήτευση, η ιδέα για αυτοκτονία, εξαφανίστηκαν. Μια απέραντη ειρήνη και χαρά πλημμύρισε την καρδιά της. Ο Χριστός τη συχώρεσε, την ελευθέρωσε, την έκανε παιδί δικό Του και της έδωσε το χαμόγελο της σωτηρίας Του.

Η κοπέλα αυτή, ελεύθερη κι ευτυχισμένη με τον Χριστό, μίλησε στην οικογένειά της για τη σωτηρία της, άνοιξε το σπίτι της στην Αδελφότητα και δημιουργήθηκε έτσι ένας ακόμη κύκλος μελέτης της Αγίας Γραφής.

Ο Χριστός, κάθε μέρα δέχεται αμαρτωλούς που μετανοούν και κάθε μέρα κάνει τα αδύνατα δυνατά. Αυτός που ειλικρινά καταλαβαίνει ότι, παρά τις ε-

ξωτερικές του εκφράσεις θρησκευτικότητας, είναι αμαρτωλός και μετανοεί γι' αυτό, γίνεται ένας καινούργιος, ελεύθερος και ευτυχισμένος άνθρωπος.

10. Ο Δημήτρης ο Αναρχικός και η Σαμαρείτισσα

Ο άγιος Γέροντας Πορφύριος έχει χαρακτηριστεί ως «ο προφήτης της γενιάς μας». Γεννήθηκε σε πολύτεκνη οικογένεια το 1906, στον Άγιο Ιωάννη Καρυστίας και έφυγε για τον ουρανό στις 2-12-1991.

Ο Κύριος τον κάλεσε να Τον υπηρετήσει με θαύματα και ιδιαίτερα με το χάρισμα «της προορατικότητας» ή του «λόγου γνώσεως», όπως αναφέρεται στην Αγία Γραφή (Α' Κορινθ. 12:7-8).

Όλη η ζωή του αγίου ήταν αφιερωμένη στο να βοηθάει με θαυματουργικό τρόπο τους ανθρώπους να επιστρέψουν από την αμαρτία στον Ιησού Χριστό και στην Εκκλησία.

Από το περιοδικό «ΠΟΛΥΤΕΚΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» αντιγράφουμε τα παρακάτω, που δείχνουν την ομοιότητα που είχε το έργο του με εκείνο του Ιησού Χριστού.

«Μια ομάδα "αναρχικών" με τις μοτοσυκλέτες τους έφθασαν μια μέρα στο ψυχαστήριο του Γέροντα Πορφύριου και, καθώς είδαν πολύ κόσμο να περι-

μένει, από περιέργεια θέλησαν κι αυτοί να τον δουν αφού άκουσαν για τα χαρίσματά του. Χωρίς, για την περίπτωση τους, να τηρηθεί η σειρά προτεραιότητας, πήγαν στο κελλάκι του Γέροντα ομαδικά, κι ένας απ' αυτούς του είπε:

- Παπούλη, πες κάτι και σ' εμάς.

Και ο Γέροντας:

- Τι να σου πω Δημήτρη; Ότι η μοτοσυκλέτα σου είναι μάρκας τάδε;...

Η περίπτωση και η κατάσταση των παιδιών αυτών, αλλά και η αγάπη του Γέροντα για τις ψυχές τους τον οδήγησαν σ' αυτή τη «φυσική» και «απλή» αποκάλυψη, που κυριολεκτικά αφόπλισε και αιχμαλώτισε αυτά τα παιδιά, για να δεχτούν εύκολα στη συνέχεια τις συμβουλές του. Γιατί, ασφαλώς, κανείς δεν είχε πει το όνομα του ομαδάρχη τους, του Δημήτρη, ούτε και για τις μοτοσυκλέτες τους, που τις είχαν αφήσει σε αρκετά μεγάλη απόσταση. Έτσι «άνοιξε ο δρόμος για να επακολουθήσουν κι άλλες επισκέψεις αυτών των παιδιών, για τα οποία ο Γέροντας Πορφύριος είπε τα ακόλουθα αξιοσημείωτα λόγια: **«Οι πιο αγνές και ανιδιοτελείς ψυχές που έχω δει είναι αυτών των παιδιών»!**

Και για να μην παρεξηγηθούν τα λόγια αυτά του Γέροντα Πορφύριου, που «έβλεπε» με άλλα μάτια, είναι επίκαιρο να κλείσουμε αυτή την παράγραφο

υπενθυμίζοντας την ευαγγελική σκηνή της συνομιλίας του Θεανθρώπου Χριστού με την «αμαρτωλή» Σαμαρείτισσα στο πηγάδι του Ιακώβ. Η συνάντηση φαινομενικά ήταν τυχαία και φυσική.

Ι.Χ.: Δώσε μου, σε παρακαλώ, λίγο νερό να πιω.

Σ.: Και πώς εσύ, ενώ είσαι Ιουδαίος, ζητάς νερό από μια γυναίκα Σαμαρείτισσα; Γιατί το ξέρεις πως δεν επικοινωνούν μεταξύ τους Ιουδαίοι και Σαμαρείτες.

Ι.Χ.: Αν ήξερες τι δωρεά σου κάνει ο Θεός και ποιός είναι αυτός που σου ζητά νερό, εσύ πρώτη θα του ζητούσες και θα σου έδινε «ύδωρ ζων»...

Σ.: Κύριε, δώσε μου αυτό το νερό...

Ι.Χ.: Πήγαινε να φωνάξεις τον άντρα σου κι ελάτε εδώ.

Σ.: Δεν έχω άντρα.

Ι.Χ.: Καλά είπες ότι δεν έχεις άντρα. Γιατί, ενώ είχες πέντε άντρες, και αυτός που τώρα έχεις δεν είναι άντρας σου (νόμιμος). Την αλήθεια είπες.

*Σ.: «**Κύριε, θεωρώ ότι Προφήτης ει συ**»! (Ιωάν. 4:6-19).*

Μέσα από μια φυσική περίπτωση και συζήτηση, η αποκάλυψη κάποιων μυστικών, χωρίς κατάκριση που θίγει και πληγώνει, άνοιξε τα μάτια της αμαρτωλής Σαμαρείτισσας να γίνει κοντά στον Χριστό η Αγία Φωτεινή, η Ισαπόστολος!

Κάπως έτσι πολιτευόταν και ενεργούσε και ο Γέροντας Πορφύριος, δεχόμενος με απλότητα όσους τον πλησίαζαν. Και «βλέποντας» βαθιά την κατάστασή τους, τους βοηθούσε, χωρίς έλεγχο ή τρόπο που πληγώνει, σε ανάταξη και επιστροφή από το «παρά φύσιν» στο «κατά φύσιν» δια του «υπέρ φύσιν». Αλλά πάντοτε τόνιζε: «*Ουκ εγώ δε, αλλά η χάρις του Θεού η συν εμοί*» (Α΄ Κορινθ. 15:10).

11. Άφοβα κοιτάζω το Μέλλον

Πολλές φορές κάθομαι και σκέπτομαι πόσο άλλαξε η ζωή μου από τότε που άφησα να την κατευθύνει ο Χριστός. Ξεχειλίζω από θαυμασμό για τον τρόπο που εργάστηκε και από ευγνωμοσύνη για τα όσα έκανε για μένα. Μένω έκπληκτη μπροστά στη γενναιοδωρία Του, τη σοφία Του και την τρυφερή αγάπη Του. Μένω έκπληκτη μπροστά στη δύναμη που έχει να αλλάζει την καρδιά και τον χαρακτήρα μου όταν το ζητώ, να ελέγχει τις περιστάσεις και να οδηγεί τη ζωή μου, **χωρίς όμως να δεσμεύει στο ελάχιστο την ελευθερία μου.**

Θα χρειαζόμουν ένα βιβλίο για να γράψω τι σημαίνει ο Χριστός για μένα και τι έχει κάνει στη ζωή μου τα τελευταία έξι χρόνια που Τον δέχτηκα στην καρδιά μου. Αλλά, τούτο μόνο θέλω να μοιραστώ

μαζί σας απ' αυτή τη στήλη. Ότι ο Χριστός με εύφρανε. Έδωσε και συνεχώς δίνει καινούργιο νόημα στη ζωή μου και τη γεμίζει με χαρές αληθινές, που δεν ξεφτίζουν. Μ' έμαθε να χαίρομαι τη ζωή. Μου έχει δώσει τη βαθιά εκείνη ικανοποίηση που έχει ανάγκη ο άνθρωπος και ψάχνει να τη βρει σε χίλια δυο άλλα πράγματα, εκτός απ' Αυτόν που τον έχει πλάσει. Μου 'δωσε εσωτερική ελευθερία, αισιοδοξία, κέφι και δύναμη για τη ζωή, αγάπη κι ενδιαφέρον για τους άλλους ανθρώπους.

Με έφερε σε μια προσωπική καθημερινή σχέση μαζί Του, απ' την οποία αντλώ ό,τι χρειάζομαι για να ζω και βάσει της οποίας ρυθμίζονται όλες οι υποθέσεις της ζωής μου.

Όλα αυτά δεν σημαίνουν καθόλου ότι η ζωή μου έγινε πιο εύκολη. Αλλά με τον Θεό που με κρατά απ' το χέρι, όλοι οι δρόμοι της γίναν διαβατοί. Γι' αυτό μπορώ άφοβα να κοιτάξω το μέλλον, γιατί, όσο αβέβαιο και δύσκολο κι αν είναι, ξέρω πως δεν θα είμαι μόνη. Και ξέρω ότι κάπου θα βγάλει.

K. K.

12. Είμαι ένας Ευτυχισμένος Παράλυτος

Ο άνθρωπος, στηριγμένος στις δικές του δυνάμεις, μάταια ψάχνει να βρει την ευτυχία και την ειρήνη.

Έτσι έψαχνα κι εγώ για 27 ολόκληρα χρόνια να βρω αυτά που νόμιζα πως κάνουν τον άνθρωπο ευτυχισμένο, δίχως όμως να βρίσκω πουθενά την ανάπαυση της ψυχής μου.

Στα 24 μου χρόνια άφησα το χωριό μου κι έφυγα μετανάστης στην Αυστραλία. Στην αρχή όλα πήγαιναν καλά και ωραία. Μετά όμως από 134 μέρες παραμονής μου εκεί, μου συνέβη κάτι που δεν ήταν στα σχέδιά μου.

Στις 7 Ιανουαρίου 1968 πήγαμε με μια παρέα να κολυμπήσουμε. Στην Αυστραλία, το καλοκαίρι είναι ο δικός μας χειμώνας. Σε κάποια στιγμή, μια κοπέλα, θέλοντας να κάνει ένα αστείο, μ' έσπρωξε στη θάλασσα. Βρισκόμουν σε μια γέφυρα, όπου η θάλασσα ήταν ρηχή. Έπεσα με το κεφάλι και, χτυπώντας στον πάτο, έσπασε η σπονδυλική μου στήλη και κόπηκε ο νωτιαίος μυελός. Από εκείνη τη στιγμή, όλα μου τα όνειρα γκρεμίστηκαν κι έσβησαν. Μια ζωή ολόκληρη, με ένα αστείο έγινε ερείπιο.

Έμεινα στο νοσοκομείο 248 μέρες, όπου μου έκαναν θεραπεία, χωρίς αποτέλεσμα. Είχα πάθει τετραπληγία, που είναι αθεράπευτη.

Γύρισα στην Ελλάδα πάνω σε αναπηρικό καροτσάκι, ένα ζωντανό ερείπιο, με τα όνειρα συντρίμια για πάντα. Άρχισα να ψάχνω πάλι πιο εντατικά την ευτυχία σε άλλες κατευθύνσεις. Το κενό όμως

που υπήρχε μέσα μου μεγάλωνε και δεν γέμιζε με τίποτα.

Πέρασαν δύο χρόνια από το ατύχημά μου και αυτό που τόσο έψαχνα να γεμίσει τη ζωή μου δεν το βρήκα. Μια μέρα, άνοιξα την Αγία Γραφή και διάβασα το 27ο κεφάλαιο του κατά Ματθαίον Αγίου Ευαγγελίου, από το στίχο 27 μέχρι το τέλος. Ήταν η σταύρωση του Χριστού. Εκείνη τη στιγμή έγινε σεισμός μεγάλος μέσα μου. Το κενό, που για 27 χρόνια υπήρχε μέσα μου, γέμισε σε μια στιγμή. **Καθώς έδωσα στον Χριστό τη ζωή μου, έγινα ένα καινούργιο δημιουργήμα** (Β' Κορινθ. 5:17). Αναγεννήθηκα. Από τότε άρχισα να μελετώ την Αγία Γραφή και να έχω ζωντανή επικοινωνία με τον Θεό. Έγινα χαρούμενος κι ευτυχισμένος. Ο Ιησούς Χριστός γέμισε τη ζωή μου. Τον δοξάζω και Τον ευχαριστώ.

Συνεχίζω να είμαι παράλυτος. Είμαι όμως ένας ευτυχισμένος παράλυτος, γιατί ο Θεός μπήκε στη ζωή μου. Χαίρομαι την όμορφη ζωή του Χριστού και λυπάμαι τους υγιείς που ζουν χωρίς Χριστό.

Εσύ, αγαπητέ μου που διαβάζεις τις γραμμές αυτές, ίσως νιώθεις μόνος και απογοητευμένος από τη ζωή, όπως ένιωθα κι εγώ κάποτε. Σε προτρέπω και σε παρακαλώ με αγάπη, να στραφείς στον Ιησού Χριστό. Αυτός είναι ο μόνος Σωτήρας και μπορεί να σε ελευθερώσει από κάθε κακό και να σου δώσει τη χαρά

και την ευτυχία που βρήκα κι εγώ και τόσοι άλλοι.

Εύχομαι από την καρδιά μου, τη στιγμή αυτή να καλέσεις τον Ιησού Χριστό στη ζωή σου. Κάνε το και δε θα το μετανιώσεις ποτέ!

Θ. Δ.

13. Η Δύναμη της Προσευχής

«Το παιδί των πολλών προσευχών δε χάνεται» (επίσκοπος Αμβρόσιος στην Μόνικα, τη μητέρα του Ιερού Αυγουστίνου).

Ένας πολύ έξυπνος φοιτητής από πλούσια οικογένεια, εγκατέλειψε τις σπουδές του και μπλέχτηκε άσχημα στα δίκτυα της αμαρτίας. Μια μέρα, απογοητευμένος από τη ζωή του, είπε στη μητέρα του: *«Έχω κουραστεί από τη ζωή. Φεύγω και δεν θα σας ενοχλήσω άλλο»*.

Η χριστιανή μητέρα του προσπάθησε να τον εμποδίσει να φύγει. Έκλαψε, τον παρακάλεσε, αλλά αυτός ήταν ανένδοτος. Βλέποντας ότι δεν μπορούσε να τον κάνει να αλλάξει γνώμη, στην εξώπορτα του σπιτιού τού είπε: *«Παιδί μου, όταν θα φτάσεις στην πιο σκοτεινή στιγμή της ζωής σου, όπου όλα θα φαίνονται χαμένα, να ζητήσεις με ειλικρίνεια τη βοήθεια του Θεού της μητέρας σου. Ο Θεός μου οπωσδήποτε θα σε βοηθήσει»*.

Έφυγε ο νέος και συνέχισε την αμαρτωλή ζωή του, που σιγά σιγά τον οδηγούσε στην καταστροφή. Κάθε μέρα βυθιζόταν πιο βαθιά στην αμαρτία. Έφτασε στο σημείο να μη θέλει να ζήσει άλλο. Η μητέρα του προσευχόταν μέρα και νύχτα.

Σ' ένα ξενοδοχείο, 700 χιλιόμετρα μακριά από το σπίτι του, αποφάσισε να αυτοκτονήσει. Φορτωμένος από το βάρος της αμαρτωλής του ζωής, σηκώθηκε απ' το κρεβάτι του και προετοίμασε την αυτοκτονία του. Με απογοήτευση είπε στον εαυτό του: *«Αυτή τη στιγμή θα οδηγήσω στον θάνατο αυτή τη φάρσα που λέγεται ζωή».*

Την τελευταία εκείνη στιγμή, τα λόγια της μητέρας του πριν φύγει από το σπίτι του, φώτισαν το μυαλό του: *«Παιδί μου, όταν θα φτάσεις στην πιο σκοτεινή στιγμή της ζωής σου, όπου όλα θα φαίνονται χαμένα, να ζητήσεις με ειλικρίνεια τη βοήθεια του Θεού της μητέρας σου. Ο Θεός μου οπωσδήποτε θα σε βοηθήσει».*

Μια θεϊκή δύναμη τον τύλιξε και τον έκανε να γονατίσει και να προσευχηθεί: *«Ω Θεέ της μητέρας μου, αν υπάρχει τέτοιο Όν, θέλω φως. Αν μου το δώσεις, όπως Εσύ θέλεις, θα το ακολουθήσω».*

Ο Θεός, αμέσως φώτισε το σκοτεινό μυαλό του, σύντριψε τη σκληρή του καρδιά και μπήκε στη ζωή του μια για πάντα. Ο Κύριος Ιησούς Χριστός, για μια

ακόμη φορά, έγινε Σωτήρας ενός μετανοημένου αμαρτωλού.

Η πρώτη σκέψη που ήρθε στο μυαλό του ήταν να γυρίσει στο σπίτι του και να πει στη μητέρα του αυτό που του συνέβη. Όταν έφτασε στο σπίτι του, με κατάπληξη είδε τη μητέρα του να έρχεται να τον συναντήσει με δάκρυα χαράς στα μάτια. Τον αγκάλιασε, τον φίλησε και του είπε: *«Παιδί μου, ξέρω ότι γύρισες πίσω στο σπίτι. Ξέρω ότι επέστρεψες στον Κύριο. Ο Θεός μου το είπε»*.

Ο νέος αυτός έγινε από τους πιο γνωστούς πνευματικούς κληρικούς, με παγκόσμια ακτινοβολία. Υπηρέτησε τον Κύριο σε πολλά μέρη του κόσμου και οδήγησε σ' Αυτόν χιλιάδες ανθρώπους. Κερδήθηκε στον Χριστό, από την αγάπη και τις προσευχές της μητέρας του.

14. Η Θεραπεία της Δαιμονισμένης

Σε μια από τις εκπομπές ενός τηλεοπτικού σταθμού, παρακολουθήσαμε τη ζωή και το έργο τριών σύγχρονων αγίων μορφών της Εκκλησίας μας: των πατέρων Παϊσίου, Πορφυρίου και Ιακώβου. Με θεία κατάνυξη ακούσαμε για τη δύναμη που ο Κύριος τους εμπιστεύτηκε για να βοηθούν τους ανθρώπους να βγουν από την αμαρτία, να θεραπεύονται και να ελευθερώνονται

από την εξουσία των δαιμονίων. Η προσευχή όλων μας είναι, ο Κύριος να αναστήσει πολλούς κληρικούς και λαϊκούς, που με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος θα συνεχίσουν το ευλογημένο έργο αυτών.

Μια θαυμαστή πνευματική φυσιογνωμία της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Ρωσίας ήταν ο π. Ιωάννης της Κροστάνδης. Στον άγιο αυτό άνθρωπο ο Κύριος έδωσε πολλά χαρίσματα. Με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος θεράπευσε πολλές ασθένειες, είτε βρισκόταν μπροστά του ο ασθενής, είτε βρισκόταν μακριά.

Στην παρακάτω ιστορία βλέπουμε τον πατέρα Ιωάννη να ελευθερώνει, με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, μια δαιμονισμένη γυναίκα.

Κάποιος ονόματι Β.Ι. Ποπώφ, καθώς διηγείται, στο ταξίδι που έκανε με τον π. Ιωάννη το 1890 από τον Αρχάγγελο στη Μόσχα, αναφέρει ότι σ' έναν από τους σταθμούς, δύο ρωμαλέοι χωρικοί έφεραν πιασμένη από τα χέρια μια γυναίκα. Ήταν κυρτωμένη σαν τόξο και το ασπράδι των ματιών της στριφογύριζε άγρια. Μια φοβερή έκφραση ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της.

Μόλις την πλησίασαν στον πατέρα Ιωάννη, αυτή άρχισε να μιμείται το γαύγισμα του σκύλου. Εκείνος έβαλε το αριστερό του χέρι στο κεφάλι της και με το δεξί του τη σταύρωνε λέγοντας τους στίχους: *«Αναστήτω ο Θεός και διασκορπισθήτωσαν οι ε-*

χθροί Αυτού». Ωστόσο, το ούρλιασμα δυνάμωνα.

Μας κατέλαβε όλους τρόμος και έκπληξη. Το πρόσωπο του μπατιούσκα (π. Ιωάννη) ήταν ξαναμμένο και εξέφραζε αλύγιστη δύναμη θέλησης. Άφθονες σταγόνες ιδρώτα κάλυπταν το μέτωπό του. Ήταν ολοφάνερη η διεξαγωγή μιας σκληρής πάλης.

Οι κραυγές άρχισαν να κοπάζουν. Η άρρωστη αναστέναξε βαθιά. Ξαφνικά ίσιωσε το σώμα της. Φωτίστηκε το πρόσωπό της και **με δάκρυα χαράς έπεσε στα πόδια του ιαματικού, ευχαριστώντας τον Κύριο**. Λένε ότι βασανιζόταν επί επτά χρόνια.

Ο συγγραφέας της διηγήσεως αυτής ρώτησε αργότερα τον π. Ιωάννη: *«Γιατί η εξουσία των δαιμόνων παρατηρείται κυρίως στις τάξεις του λαού;»*

«Συμβαίνει τούτο κατά παραχώρηση του Θεού», απάντησε. *«Έχει σκοπό να δοκιμάσει την πίστη και την ευσέβεια του λαού μας. Ο διάβολος εκθρεύεται ιδιαίτερα τους απλοϊκούς πιστούς. Δεν απασχολείται με τους άπιστους μορφωμένους, που δεν παραδέχονται την ύπαρξή του, διότι τους έχει ήδη υπό την εξουσία του»*.

15. Από τα Δαιμονικά Βουντού στην Πίστη του Χριστού

Εκείνο που ενθαρρύνει τη διάδοση του γραπτού

Λόγου του Θεού είναι η ανεπανάληπτη δύναμη αυτού του βιβλίου να αλλάζει ζωές. Χιλιάδες άνθρωποι, εντελώς άθεοι, αγνωστικιστές ή δεισιδαίμονες, όταν με καλή διάθεση διαβάσουν τα θεόπνευστα λόγια της Αγίας Γραφής, δέχονται την επίδραση του Αγίου Πνεύματος στη ζωή τους και αλλάζουν αντιλήψεις για τα πράγματα του Θεού.

Μια τέτοια γυναίκα στην Αβάνα, η Αντονίνα Καράσκο, εργαζόταν απ' το πρωί μέχρι το βράδυ σε μια πιτσαρία, για να βγάλει το ψωμί της. Δαπανούσε όμως πολλά χρήματα στα «βουντού» για ν' αγοράζει κούκλες, αλυσίδες και άλλα τέτοια «σύνεργα», για να ξορκίζει τα κακά πνεύματα και να διοργανώνει διάφορες μαγικές τελετές. Για να προστατεύει το σπίτι της από τα κακά πνεύματα, τοποθετούσε ποτήρια με νερό σε διάφορα σημεία του σπιτιού, σε ειδικά ράφια, και επίσης διάφορα λουλούδια και τσιγάρα.

Μια μέρα, καθισμένη στα σκαλοπάτια μιας εκκλησίας, άκουσε τη λειτουργία και θέλησε να μπει και να παρακολουθήσει. Μετά, την σύστησαν στον ιερέα, κι εκείνος της έδωσε μια Αγία Γραφή και την προσκάλεσε να παρακολουθήσει έναν κύκλο μελέτης Αγίας Γραφής, μαζί με άλλους ενδιαφερόμενους. Σιγά σιγά, η γυναίκα αυτή άρχισε να δέχεται τα μηνύματα του Θεού **και η ζωή της άλλαξε**. Πέταξε όλα τα μαγικά της σύνεργα και σταμάτησε να

διοργανώνει τελετές βουντού. Τα πονηρά πνεύματα δεν τα φοβόταν πια, αφού τώρα πια την προστάτευε ο ίδιος ο Κύριος. Καθάρισε όλα τα ράφια από τα λουλούδια, τα τσιγάρα και τα ποτήρια με το νερό. *«Φτούρησαν και τα ποτήρια»*, όπως διηγείται η ίδια. *«Τα βάζαμε στα ράφια και δεν είχαμε να πιούμε νερό στο σπίτι. Σήμερα όμως, η ζωή μου έχει αλλάξει. Μπορεί να έχω προβλήματα, όπως όλοι οι άνθρωποι, αλλά τώρα ο Θεός με προστατεύει, μου βρήκε καινούργιους φίλους και η ζωή μου γέμισε από χαρά».*

16. Η Απελευθέρωση της Θεοδοσίας

Ο ιερέας Ι. Ορνάτσου μας περιγράφει μια θεραπεία δαιμονισμένης, που έγινε στις 14 Μαρτίου 1902, στην Πετρούπολη, μέσα στην εκκλησία του μετοχίου της μονής του Λεουσένσκυ.

Μόλις άκουγε την καμπάνα του ναού η νεαρή χωρική Θεοδοσία, που ζούσε στο χωριό Ζελέζνοβα, έπεφτε κάτω, φώναζε και χτυπιόταν σπασμωδικά. Απόφευγε με πολλές προφάσεις να πηγαίνει στην ακολουθία και, όταν συνέβαινε να εκκλησιάζεται, στις πιο ιερές στιγμές εκδήλωνε τα ίδια δαιμονικά φαινόμενα.

Οι γονείς της αποφάσισαν να ζητήσουν τη βοήθεια του π. Ιωάννη της Κροστάνδης. Σε μια Θεία Λειτουργία των Προηγιασμένων Δώρων, την πλησίασαν στο Άγιο Ποτήριο. Εκείνη έκλεισε τα μάτια της και φώναζε με μανία. Το πρόσωπό της προκαλούσε τρόμο. **Τρεις δυνατοί άντρες προσπαθούσαν να τη συγκρατήσουν.**

Ο πρωθιερέας διέκοψε τη Θεία Μετάληψη, έβαλε το χέρι του πάνω στην άρρωστη, έστρεψε σ' αυτή το διαπεραστικό του βλέμμα και με αυστηρή φωνή φώναξε: *«Εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, σε διατάζω σατανά να εξέλθεις»*. Επανέλαβε την προσταγή μερικές φορές... Μέσα στο ναό επικρατούσε απόλυτη ησυχία. Αντηκούσε μόνο η εξουσιαστική φωνή: *«Τώρα αμέσως να φύγεις. Να φύγεις γρήγορα»*, όπως επίσης και οι φωνές του διαβόλου από το στόμα της άρρωστης: *«Θα φύγω. Θα φύγω αμέσως»*.

Αυτό διάρκεσε τρία λεπτά. Μετά οι φωνές σταμάτησαν. Η άρρωστη ανάπνεε βαθιά, έχοντας τα μάτια κλειστά. Οι άντρες την άφησαν ελεύθερη. Ο π. Ιωάννης της είπε τρεις φορές: *«Άνοιξε τα μάτια σου»*. Με πολλή δυσκολία τα άνοιξε. Της έδωσε εντολή να κάνει το σταυρό της. Την πρώτη φορά σταυροκοπήθηκε με κόπο, έπειτα πιο ελεύθερα. *«Πώς σε λένε;»* τη ρώτησε. *«Θεοδοσία»*, απάντησε η άρρωστη και σταυροκοπήθηκε εντελώς άνετα.

Μετά απ' αυτό την κάλεσε να κοινωνήσει. Εκείνη, χωρίς καμιά βοήθεια, πλησίασε ήσυχα και μετάλαβε ευλαβικά των Αχράντων Μυστηρίων. «*Είναι πλέον θεραπευμένη*», έλεγε ο π. Ιωάννης σε όσους τον ρωτούσαν. «*Δεν θα την ενοχλήσουν στο μέλλον κρίσεις δαιμονοπληξίας*».

17. Καίει... καίει...

Ο όσιος Σεραφείμ του Σάρωφ θεράπευε τους δαιμονισμένους με την παρουσία του, το σταυρό και την προσευχή του.

«*Είδα με τα μάτια μου*», διηγείται ένας εργάτης της Μονής από το Λίχιατσερ, «*μερικούς άντρες να μεταφέρουν με πολλή δυσκολία μια δαιμονισμένη στο ερημητήριο του σάρετς. Σε όλο το δρόμο αντιστεκόταν. Μόλις έφτασαν στο κατώφλι έπεσε κάτω, έριξε πίσω το κεφάλι και φώναξε: "Καίει, καίει"*».

Ο πατήρ Σεραφείμ βγήκε από το κελί του. Επειδή η γυναίκα δεν ήθελε να ανοίξει το στόμα της, της έριξε με τη βία μερικές σταγόνες αγίασμα. Την ίδια στιγμή βγήκε από το στόμα της ένα σύννεφο καπνού. Ύστερα ο σάρετς σχημάτισε επάνω της το σημείο του σταυρού και άρχισε να προσεύχεται. Αργότερα, την είδα στο καθολικό της μονής του Σάρωφ **τελείως θεραπευμένη** και τη ρώτησα πώς αισθά-

νεται. «*Δόξα τω Θεώ*», μου είπε. «*Τώρα δε νιώθω πια την προηγούμενη ασθένεια*».

Ο όσιος Σεραφείμ του Σάρωφ, σελ. 205

18. Δαιμονισμός και Αρθριτικά

Μια οικογένεια έφερε έναν ηλικιωμένο συγγενή στον κληρικό που είχε το χάρισμα, από τον Κύριο, της απελευθέρωσης από τα δαιμόνια. Είπαν στον κληρικό ότι είχε αρθριτικά και ότι ήταν λίγο καθυστερημένος.

«Όταν τον έφεραν κοντά μου», περιγράφει ο κληρικός, «δεν θα ξεχάσω αυτό που αισθάνθηκα. Κατάλαβα ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν δαιμονισμένος από ένα ξένο πνεύμα. Πριν μιλήσω, έβαλα το χέρι μου στο μέτωπό του και διέταξα: "Εσείς, τα ξένα πνεύματα, βγείτε μέσ' από τον άνθρωπο αυτόν. Αφήστε τον"».

Στην αρχή, οι συγγενείς έμειναν κατάπληκτοι ακούγοντάς με να συμπεριφέρομαι στον άνθρωπό τους σαν να είχε δαιμόνια. Αμέσως μόλις διέταξα τα ξένα πνεύματα να φύγουν, ο άνθρωπος αυτός απάντησε: «*Δεν βγαίνουμε έξω*». Η αντίδρασή τους δε μου άρεσε καθόλου, που τολμούσαν να μην υπακούσουν, ενώ ήξεραν ότι αυτό έπρεπε να κάνουν. Τους διέταξα, λοιπόν, με εξουσία: «*Υπακού-*

στε με και βγείτε τώρα έξω. Σας εξορκίζω στο όνομα του Χριστού». Αμέσως απάντησαν με φοβισμένη φωνή: «Εντάξει, θα βγούμε έξω. Ναι, θα βγούμε έξω».

Τότε ο ηλικιωμένος άνθρωπος χαμογέλασε. Τα μάτια του καθάρισαν. Σήκωσε το χέρι του κοιτάζοντάς με και είπε: «Ω! Δόξα τω Θεώ! Θεραπεύτηκα. Ξέρω πως θεραπεύτηκα». Σε ένα δευτερόλεπτο ο άνθρωπος αυτός άλλαξε και τα αρθρικότα του εξαφανίστηκαν. Όλη η οικογένεια έκλαιγε από χαρά».

Ιεραπόστολοι και άνθρωποι που ο Κύριος τους έδωσε το χάρισμα της θεραπείας και της απελευθέρωσης από δαιμόνια μαρτυρούν ότι μερικές μορφές αρθρικών είναι αποτέλεσμα δαιμονισμού. Όταν φεύγει το δαιμόνιο ή τα δαιμόνια, ο άνθρωπος θεραπεύεται από τα αρθρικότα.

19. Ελευθερώθηκε από την Εξουσία των Δαιμονίων

Ένας κληρικός που ο Κύριος του έδωσε το χάρισμα να ελευθερώνει δαιμονισμένους, αναφέρει το εξής γεγονός:

Μια γυναίκα βρισκόταν σε κατάσταση παραφροσύνης, γιατί δαιμόνια εξουσίαζαν τη ζωή της. Τα αγαπητά της πρόσωπα την έφεραν για να προσευχη-

θούμε γι' αυτή. Της μίλησα με ευγένεια και της είπα: *«Παρακαλώ, σκύψε το κεφάλι σου»*. Η γυναίκα απάντησε με θυμό: *«Δεν σκύβουμε τα κεφάλια μας»*.

Αυτό μου έκανε κατάπληξη και κατάλαβα ότι ήμουν πρόσωπο με πρόσωπο με δαιμόνια, που τολμούσαν να προκαλούν την εξουσία του Χριστού η οποία μου είχε δοθεί. Τότε μίλησα με εξουσία, διατάζοντας: *«Ναι, θα σκύψεις το κεφάλι και δεν θα μιλήσεις όση ώρα θα προσεύχομαι»*.

Τα δαιμόνια μίλησαν ξανά με πείσμα: *«Δεν θα σκύψουμε τα κεφάλια μας, δεν θα σκύψουμε τα κεφάλια μας»*. Αυτό με έκανε να συγκεντρωθώ ακόμη περισσότερο και το Πνεύμα το Άγιο, που μας δίνει δύναμη σε τέτοιες στιγμές (Πράξεις 1:8), με βεβαίωσε να μιλήσω με εξουσία: *«Κλείσε το στόμα σου και υπάκουσέ με, γιατί μιλάω στο όνομα του Χριστού, σύμφωνα με το Λόγο του Θεού»*.

Τα δαιμόνια τότε, φοβισμένα, επειδή ήξεραν ότι είχαν μπροστά τους έναν άνθρωπο του Θεού με εξουσία επάνω τους, ζήτησαν να κάνουμε συμφωνία, λέγοντας: *«Καλά, δεν θα μιλήσουμε σήμερα. Θα μιλήσουμε αύριο»*.

Τότε τα πρόσταξα: **«Στο όνομα του Χριστού, βγείτε έξω τώρα»**. Τα δαιμόνια υπάκουσαν. Η κατάσταση της γυναίκας άλλαξε. Ελευθερώθηκε τελείως και έγινε καλά.

Τα δαιμόνια αντιστέκονται και δεν παραδίνονται, αλλά η δύναμη του Κυρίου τα κάνει να υπακούσουν. Ο Κύριός μας πριν από την ανάληψή Του είπε: «Πορευθείτε σ' ολόκληρο τον κόσμο και διακηρύξτε το χαρμόσυνο μήνυμα σ' όλους τους ανθρώπους. Όποιος πιστέψει και βαπτιστεί, θα σωθεί. Όποιος δεν πιστέψει, θα καταδικαστεί. Να και τα θαύματα που θα κάνουν όσοι πιστέψουν: Με την επίκληση του ονόματός μου θα διώχνουν δαιμόνια, θα μιλούν νέες γλώσσες, κι αν παίρνουν φίδια στα χέρια τους ή πίνουν κάτι δηλητηριώδες, δεν θα παθαίνουν τίποτα. Θα βάζουν τα χέρια τους πάνω σε αρρώστους και θα τους θεραπεύουν» (Μάρκος 16:15-18).

